

na cosa y, de consegüent, inclinaríu sobre alló. Vos demano os serviú prest donarme vostre opinió, y en tant queda vostre lo més obediènt dels vostres servidors.—H. Acres.

Quant lo Sr. Wiseman hagué llegit la carta, mogué lo cap, y va dir á son ajudant: ¡Bonich cas nos han enviat ara! Un chicot que segóns sembla es un verdader gamarús. Pero, no obstant, mon amich Acres, confia en la meva experiència. Vejam quín aspecte te. Suposso que al últim será com los demés. Lo mestre feu entrar al noy; va entrar tot quia llevat y ab una posat, com si se l' haguessin de menjar.

—Vina aquí, Samuel, va dir lo Sr. Wiseman. Estigas aprop meu y no tingas por; ningú 't farà res. Quants anys tens?

—Pèl Maig ne vaig fer 11.

—Ets realment un chicotás ja. ¿Me sembla que t' agrada jugar?

—Si senyor.

—¿Veritat que tindrás bona ma pera jugar als truchs?

—Si senyor, molt.

—¿Y suposo tindrás mes trassa que 'ls demés á fer voltar y á fer correr la rutlla?

—Si senyor.

—Saps escriure, Samuel?

—En vaig apendre un poch pero ho hagué de deixar.

—Y ¿per qué?

—Perque no sabía fer las lletras.

—¡No! ¿Com pensas que ho fan los demes noys? ¿Tenen més dits que tú?

—No senyor.

—¿No ets capás d' agafar una pluma tan bè com una bala? Samuel va callar.

—Deixam mirar tas mans.

Samuel ensenyaba sas mans overtas, com un os quan volta.

—No veig res que 't privi d' escriure tan bè com qualsevol altre noy del estudi. Suposo que saps llegir?

—Si senyor.

—Digam, donchs, lo que hi ha escrit sobre la porta.